

E b i c y k l

spanilá jízda astronomů od hvězdárny ke hvězdárně

Ohlédnutí za ročníkem 2019 očima tandemu Kája & Jája

3. – 11. 8. 2019

Reportáž psaná na bicyklu o XXXVI. Ebicyklu

Sobota 3. 8. 2019

Prolog (domovská depa – Pardubice)

Vzhledem k tomu, že letos nejede vozová hradba naší Ebicyklí spanilé jízdy přes Drásov a nenabírá našeho dvouoře v cykloservisu u Jirky Krejsy, řešili jsme menší logistický oříšek. Jak dostat našeho dvouoře do Blatnice pod svatým Antonínkem, kde začínáme a současně ze Žďáru n Sázavou, kde bude náš tandem končit. Letošní ročník je totiž specifický tím, že s naším tandemem končíme už ve čtvrtek večer a v posledních dvou etapách do Letovic a Prostějova již ventilký našich kol opisovat epicykloidy nebudou. Takže jsme dnes ráno podnikli s Jájuškou menší pendl, naše zánovní auto – Celestýnka odvezli nejprve do Žďáru, vrátili se starším Modrouškem, naložili na střechu našeho dvouoře a závlekem přes dědečka a babičku v Řečkovicích a dědečka a babičku v Troskotovicích a Vranovicích dorazili večer do Blatnice. Vyprovázela nás naše dítka. Baruška naše brebentílkovitá odjede zítra na Lipkový tábor a Honzík se těší, až se zanedlouho rozjede za tetou Ajkou do Strážnice a Hrubé Vrbky. Na ČT hlásila televizní rosníčka Taťána Míková, jak díky nedostatku deště vysychají v naší republice rybníky... Když jsme ale odpoledne vyjžděli z Brna, lilo jak z konve a padaly kroupy. Snad se počasí v příštích dnech trochu umoudří.

Zmoklí pendleři Kája & Jája.

Tenký měsíční srpek prozrazuje, že meteorářský bůh Zazel Ebicyklu přeje a počasí se umoudřilo.

Jako blesk z čistého nebe, silou několika desítek koníků, přicválala i vozová Ebihradba Honzy Balíka.

Ebishledání v blatnickém restaurantu.

Paedr Josef Vondrouš změnil značku. Nyní sedlá tzv. E-bicykl Ukrajina new-technology. Ale barva zůstává tradiční.

Slovo Ebicykl znamená „Expedice na BICYKLech“ a nikoliv elektrokolo. Ale obávám se, že stejně jako se vyvíjí naše mateřština, bude se vyvíjet i slovník naší spanilé Ebijízdy a mladí si už časem spojí nesprávně hlavně to elektrokolo...

Letošní ročník naší spanilé Ebijízdy nese přívastek „Corona Bohemiae“. Takže naše „prostějovská“ sekce Ebijízdy se tedy dorozumívá roztomilou zdravicí Z.D.E.AE! Mimochodem, víte jak se bude říkat letos na večerních briefincích „Promiňte prosím, byl byste tak laskav a mohl byste mi ještě jednou zopakovat jaký je tedy ten plán pro zítřejší etapu a kde všude a v kolik hodin se budeme cestou společně Ebizastavovat?“ – AE?!

První brífingové Ebirojení v blatnické noležítné tělocvičně svolané tradičně památeení trumpetkou.

V tělocvičně to bzučelo jako ve vosím úle. Klid prosím!

Než se uložíte na kutě, vyslechněte si slovo hejtmanovo, ať se vám něco moc hezkého zdá.

Prostějovská sekce vše pozorně zpovzdálí sleduje a v pravou chvíli se do věci vloží.

V pravdě královské navštívění naší Královny Daniely.

Tak proběhl Ebibriefing a nyní je mi již všechno jasné. Že AE!

Dobrou noc!

První etapa; neděle 4. 8. 2019

(Okružní etapa Blatnice – Blatnice)

(délka 54,31 km; max. rychlost 53,3 km/h; průměr 14,3 km/h)

Ráno se probouzíme s Jájuškou před půl osmou, takže avizovanou astroomšu už bohužel celou nestihneme. Ale alespoň kousek. Venku svítí sluníčko, je krásný den.

Dobré ráno, pán susedko!

Tento jedinec, prodávající ranní metamorfózu od prvoka ku člověku, je právě ve fázi lidoopa!

Jájuška má doma polštářek s nápisem „Královny vstávají poslední“. Nezbyvá než skoro souhlasit.

Malebný blatnický kostelík.

Nedělní mše „made in Ebicykl“ z úst Ebicyklisty Pavola Gábora.

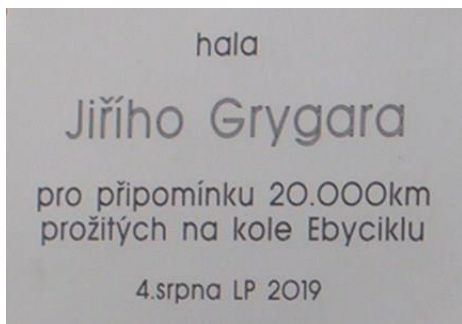
Odjezd z nocleží tělocvičny.

A jelikož jsme na Ebi a nikoliv na útěku, v klidu se balíme, abychom stihli první postupový bod – sraz v 9:00 hodin v Siempelkampu na odhalení pamětní desky našemu polnímu hejtmanovi.

V Blatnici mají našeho polního hejtmana rádi. Slavnostně po něm pojmenovali výrobní halu. Vlevo je pan majitel a vpravo paní starostka. U vchodu byla odhalena pamětní tabulka, která je unikátní. Pozorný čtenář jistě uhádne, proč se právě tento kousek dostane do muzea Ebicyklu.

Jeníkův recept na vinný střik – červené víno je nejlepší míchat s dešťovkou. Destilka je umělá, zatímco dešťovka je od pánaboha. Příkladem může být Rýnský Ryzlink, co teče z rýny. Ten to má přímo i v názvu a je to jedno z nejlepších vín. Nezbyvá než vřele souhlasit a začít praktikovat.

Nová huť to není, ale o to je to krásnější.

První postupný cíl před výrobní halou.

Plaketa čestného občanství.

Zápis do pamětní knihy.

Srdečné uvítání s Josefem Zimovčákem.

Jako bolid se mezi námi zjevil Jeník Hollan.

Jeníkův zvučný hlas se v cimbálce neztratil.

Josef Zimovčák odvedl peloton do Veselí.

Pod taktovkou Josefa Zimovčáka, ideálního rozrážeče vzduchu v čele Ebipelotonu, jsme se přesunuli z Blatnice pod Svatým Antonínkem, hlavního sklěpku Ebicyklu, do Veselí nad Moravou, hlavního města Ebicyklu. Zdejší hvězdárna je zřejmě také hlavní hvězdárnou Ebicyklu a je Z.D.E. krásně!

Hvězdárna ve Veselí nad Moravou otevřela svou náruč a nabídla Slunce různými dalekohledy.

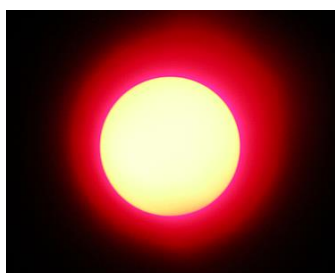
Jájuška riskující.

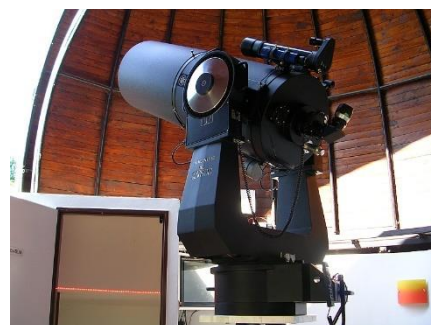
Meteoráři Vladimír Homola, Robert Poloczek, Daniela Plšková a sir Zdeněk Štorek.

Pan ředitel Lubomír Kazík.

Slunce bylo čisté jak lilie.

Nový 40 cm Schmidt Cassegrain veselské hvězdárny.

Sem na pivo nechodí, ale kolem rohu této hospody velmi rychle projíždí Josef Zimovčák, legendární jezdec na vysokém kole, pokořitel Tour de France, a nejslavnější sportovec Milokoštský.

A tentokrát se zde poprvé v historii Josef Zimovčák zastavil.

Jeden gigametr. Namísto stíhaček zanechávajících stopu v barvách trikolóry nám nad skupinou milionářů přeletěl téměř nehluchně dron.

Na Tour de France provází čelo pelotonu helikoptéry, na Ebi je to hi-tech dron.

Tsunami Josef Zimovčák v čele.

Vzhůru do druhého miliónu, ať to odsejpá.

Místečko jako stvořené pro živé obrazy.

Kamarádi, máme vás královsky rádi!

Kdysi bývala v Lichtenštejnských sklepech i diskotéka, ale nyní zde není ani elektřina. Vypadá to, jako by sem chtěli místní prodloužit urychlovač LHC ze Ženevy, prý by jim zajistili posílání částic zpět do CERNu. Představuji si to tak, že by sem Cern posílal neutrína, mióny a pijóny a zpět by jim byly odesílány denukleusované (odpeckované) vzorky večerky, rýnského ryzlinku, sovignonu a muškátu. Na trati Ženeva - Chamonix - Zermatt se prý Švýcarům produkce těchto druhů částic příliš nedaří a tento sklep je navíc vynikajícím místem pro studium multidimenzionálního světa. Tož strécu, nalíte tem fyzikom trocha do sklénky ať konečně poznajů ten čtvrtý rozměr!

Lichtenštejnové tyto sklepy kolem roku 1930 prodali a tak je zpět určitě nedostanou, leda snad kdyby je chtěli koupit jako experimentální pracoviště aj s těma pijónama...

Nenápadný vjezd do obřího Lichtenštejnského sklěpka.

Supersklépek dlouhý tak, že kdo se tu zamoce, už se odtud nevykmoce. Čekala nás i ochutnávka s odborným výkladem a bylo to dobré po všech stránkách.

Obědová restaurace nám poskytla krmi fyzickou a díky Pavolu Gáborovi i duchovní.

Kosmodrom sice v naší republice nemáme, ale máme zde továrnu na výrobu letadel – Let Kunovice.

Součástí je rovněž letecké muzeum.

Zasvěceným průvodcem nám byl Jura Cáb.

Část posluchačů se shlukla před a část za plotem.

Zátiší - Ilja Šín s letounem Iljušin.

Toto je asi nejnovější muzeální přírůstek, vládní letoun, se kterým přiletěli naši zlatí kluci z Nagána.

Kostelíček na Svatém Antonínku, na výběžku Bílých Karpat.

Přednáška o Antonínkovi a o Blatnici.

Již nás čeká jen závěrečný sešup do Blatnice.

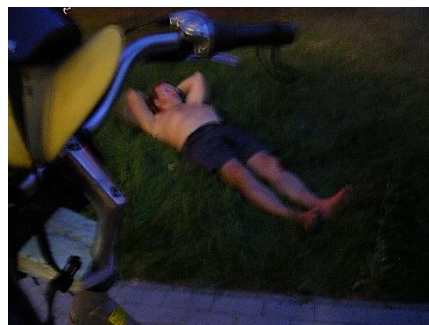

Včerejší hejtmanovu přednášku jsme bohužel vzhledem k našemu pendlování nestihli.

Sjezd do Blatnice byl naprosto úžasný, především proto, že už nás dnes nečekal žádný další výšlap. Jinak vždycky při stoupání jáším, jak budu sjíždět a v klesání zase pláču, co mne zase čeká za kopec nahoru... Na společnou večeři v restauraci Roháč jsme přijeli úplně na minutu přesně. Cestou z kopce jsme navíc překonali dnešní rychlostní rekord a předjeli právě dorazivší Olgu Kracíkovou.

Restaurace Roháč se osvědčila, je to Ebijistota dobré krmě a následné tvorby Ebiendorfinů.

Jeník, léčící si pošramocené a ještě k tomu rozostřené koleno.

Večer se na Ebi objevil i Luboš Glac, příjemné setkání po létech.

Hejtmanovo svolávání trumpetkou na briefing okomentoval Petr Phobos Hružka výrokem: „Časové znamení ohlásilo, že za tři minuty bude půl deváté a tři minuty...

A přesně v 21:00 hodin pak následovalo překvapení za školou – velkolepá pyrotechnická show na téma 10⁶. Obvykle ohňostroje nemám moc rád, protože v Brně je to už úplná ohňostrojevá inflace, ale zde to bylo fajn. Kdyby se ohňostroje pořádaly jen když si je člověk zaslouží, například milionem kilometrů v sedle, bylo by to přesně akorát. Mimochodem, ten náš ohňostroj byl tak vydatný, že se podařilo sestřelit i Jupitera. Na začátku produkce zářil na nebi, ale na konci již po něm nebylo ani vidu, ani slechu. Veliký dík za toto ohnivé show patří ohňostrůjcům Hynkovi Melantrichovi Olchavovi a Petrovi Phobosovi Hružovi a nyní se musíme zase trochu snažit, ať si dalším milionem osobokilometrů zasloužíme další.

Ticho před ohnivou bouří...

Země se pomalu otevírá, že by ohniví krtci?

Není to snad už náhodou deset na osmou?!

Důstojná konkurence hromovládců Peruna, Thóra a Dia, Jupiter raději zmizel.

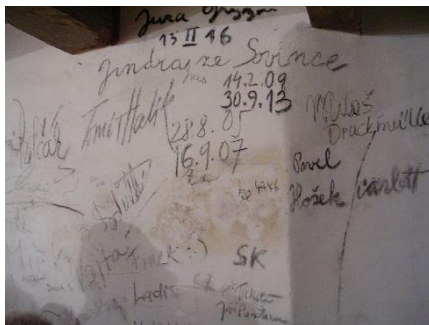

A to nejlepší nakonec – ohnivý bicykl.

No a po půl desáté jsme se přesunuli do sklípku našeho mistra vinařského Blatnického – Jury Cába. Večer se nesl ve znamení Blatnického roháče, vína s kosmickým příběhem a bylo to věru překrásné.

Návštěva hlavního sklípku Ebicyklu, to je to správné místo pro večerní Ebibrířing!

Ikonická stěna svědčí o výjimečnosti tohoto sklípku.

Skupinka česko-slovensko-anglického přátelství.

Sklípek se sice nezdá veliký, ale vejde se do něj celá naše spanilá jízda i s dobrou náladou.

Jaká lahodná tajemství ukrývá podlaží níže, ukázal proces pečlivého plnění.

Všude dobře, v Ebisklépku nejlépe.

Dobrou noc!

Druhá etapa; pondělí 5. 8. 2019

(Blatnice - Valtice)

(délka 85,41 km; max. rychlost 36,6 km/h; průměr 15,8 km/h)

Ráno mne ze sna budí budí Pavukmistrovo jadrné „Karamba, prase jedno!“. Vzápětí se však ukazuje, že to nepatří ani mě, ani Eddymu, který se právě napil Birellu, ale jemu samotnému, když si rozlil čaj.

V 9:00 hodin vyrážíme na první postupný cíl, kterým je vinice našeho z boží milosti mistra vinařského Jury Cába, potažmo hlavní viniční trať Ebicyklu. Tak zde je to místo, kde se ukládá sluneční energie plnými doušky až do sklípku, jehož pohostinnosti jsme si užili včera.

Karlásku, už mě ta sborka-rozborka neba...

Dnes nás čeká dlouhá etapa...

Milé děti, teď dávejte dobrý pozor, co nám mistr vinařský Jura Cáb praví. Díky globální změně klimatu se vám možná zdejší poznatky budou časem hodit i v Tatrách.

Až tááámhle sahá viniční trať Roháče. Nemohu si pomoci, ale vinné hlavy na vinici Jury Cába mi místy připomínají chmel 😊.

Veltlín věčně zelený. Kdepak modrá, zelená je dobrá! Modrý je dobrý leda tak Portugal.

Jako pilní, ale hodně unavení špačci.

Ten osamělý poutník uprostřed polí je náš, jak praví rodové a druhové označení – hejtman polní. Hleďme jej následovat.

Zkušenosti Pražáka na Moravě dle Jury Cába:

Pondělí – piju s Moravákama.

Úterý – málem jsem umřel.

Středa – piju s Moravákama.

Čtvrtek – lituju, že jsem v úterý neumřel...

Šlechtění nové cykloodrůdy: Sylván Šavanel, který byl výborný zejména v předchozích ročnících, kdy se vyskytoval na svazích Pyrenejí a Alp během Tour de France.

Překrásná malebná zvonička v obci Louka.

Každá zvonička musí mít zvon a v něm srdce. Cesta k srdci zvoničky.

Úprkem na Úprku do Hroznové Lhoty. Nicméně Jožka Úprka, ani v Hroznové Lhotě, kde tvořil, ani v Kněždubě, kde se narodil, dostupný nebyl. Holt pondělí – den zavírací...

Tak jsme přejeli do Tvarožné Lhoty, kde je muzeum oškeruše. Ale ani zde jsme skoro nepochodili. Na paní jsme čekali asi hodinu. Oškeruše mi připomínala hrušku okořeněnou mandlí, někteří Ebihodovníci se ušklíbili, ale mě docela chutnala, ostatně jako všechno ovoce a zelenina.

Pohled se spolusedla tandemu - všechny slovácké vesnice jsou moc hezké líbezné.

Do domku uprostřed návsi nebylo snadné se dostat. Zdatně konkurovala sousední pekárna.

Muzeum oškeruší a Oškerušová stezka

Muzeum oškeruší vzniklo v roce 2003 v obci Tvarožná Lhota, kde je pěstování oškeruší tradicí, stejně jako bývala výroba tureckého. Muzeum ukazuje historii a výraz jednotlivých a tradičních stromů Slovácké, který nese odborný název jeřáb oškeruše (*Sorbus domestica*), jeho lahodné plody a léčivé účinky. Zmali už 1200 let. Slované, Římané, Keltové a Germáni. U nás se s ním setkáme především v oblasti Moravského Slovácka. Jeřáb oškeruše je snad největší a nejdostupnější ovocná dřevina v celé Evropě. Sladké strom plodí i tuzemské. V posledních letech bylo oškerušové oškeruše a stromy se opět stali pro nás, Slovany, a pak i ostatní. Plody se zpracovávají na ovocný čaj, marmeládu, mošt, vytváří se z nich palinka oškerušovice nebo mladá postouška i léčivá tinktura z paprky na křivce. Nejlepšími a také nejdostupnějšími jsou ovocné šťávy. Všechny je jen čerstvé z plodů z vinné oblasti.

O tom, jak je zde tato ovocná dřevina vážená a cenná svědčí to, že stromy byly dříve muzeem a národní strom s 5,7 a 12 km okrahem. Na trase Oškerušové stezky jsou mnohé chráněné stromy oškeruší nové i starší. Největší je „Adamova oškeruše“, která s obvodem kolem 400 cm a stáří asi 500 let je největším ovocným stromem v Česku! Na stezku se můžete vydat od muzea kolem Salát Travní a rozlehlý, dale les na Radčín a nově vzniklý záz, vinohrady a krásný výhled na vlny Zerotín, kde je například oškerušové a vlněcí ve státního Historické budě.

Z Muzea oškeruší můžete s prázdnou. Můžete si zde ochutnat i koupit produkty z tohoto stromu – ovocný čaj, sirup, likér, sušené ovoce, tinktury, sušený nebo stromek samotný. Dozvíte se také, co je ořech, moruš, mšpale, i jak chutná Karpatský veršník. Vojácká duha nebo Oškerušový sen a bylinek a ovocné čaj z bílých karpát. A kulturním programem jsou spojeny také propagace oškeruše a další vzácné ovoce. Vydej se po Velikonočních Slavnostech oškeruší a třetí týden v září Oškerušobní.

Muzeum oškeruší, Tvarožná Lhota 230, 698 62
Kontakt: tel. 724 62 285, karpatsky@ic-box.cz
Otevření: duben – červenec – září – pondělí až neděle 13:00 – 17:00
květen, červen, září – soboty a neděle 15:00 – 17:00
jinak po dohodě na tel. 724 62 285

Ukázka muzeu velkého stromu ukazuje krásu oškeruší, stromů Slovácké

Mohutný strom na stezce pod vrchem Žerotín

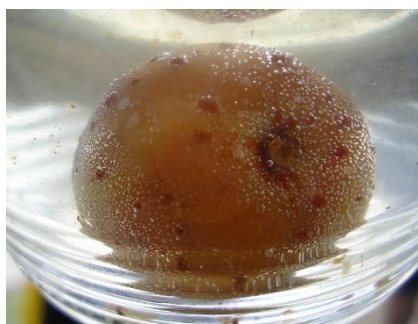
Výrobky z oškeruší

Oškeruše stokrát jinak...

Mně oškeruše docela chutnaly, ale nemilosrdný samaritán Petr Lemež se jejich vyznavačem pravděpodobně nestane.

Detail oškeruše. No, není fešák?

Pak jsme netrefili cyklostezku a tak přišla na řadu silnice smrti mezi Strážnicí a Petrovem. V Petrově se nachází krásné historické vinné sklepy a po krátké zastávce jsme pokračovali dál.

Legendární sklípky v Petrově.

Letošní ročník Ebi není ani tak od hvězdárny ke hvězdárně jako spíš od sklípku do sklípku.

Po cyklostezce jsme kolem Baťova kanálu dojeli k Výklopníku, kde jsme natankovali dva litry Kofoly. Dále jsme pokračovali kolem Baťova kanálu k přístavišti Skalica, zde překročili hranici na Slovensko a pak zpátky na naši stranu do Hodonína.

Plynovod Transgas vedoucí z Ukrajiny, přes Slovensko a Česko do Německa. Navazuje na ruský plynovod Sojuz vedoucí z Orenburgu.

Atakujeme Slovensko.

Tlačení časem jsme se v Hodoníně nestavili u Jájiny sestry Ajky a ve společnosti Ilji Šína pokračovali na Břeclav. Šumohvízdně jsme prosvištěli Mikulčice, Moravskou Novou Ves a Hrušky. Když ještě jezdila Jájuška coby geodet měřit do terénu, prý si jezdili do obce Hrušky pro broskve.

Elegantním obloukem jsme se vyhlí státní silnici a proklestili si cestu kolem trati (Ilja nám řekl, že se jedná o Přerovskou železniční větev) k Břeclavi. Protože jsme stále živili nadějí, že stihneme Vatikánovu přednášku ve Valticích, pokračovali jsme svižným tempem na Poštornou a pak po státní silnici přes kopeček přímo do hlavního města vína – Valtic. Asi jsme měli štěstí, že jsme jeli přímo, protože všichni Ebilidé, kteří se drželi itineráře potom večer naříkali, že cesta stanovená itinerářem byla hrozně kamenitá a vůbec příšerná.

Cíle jsme dosáhli přesně v 18:00 hodin, právě když začínala přednáška v Café Galerii Reistna. Přednáška se týkala mimozemského života a moje všetečná Jájuška měla v závěru všetečné otázky. Vatikánova přednáška trvala asi do 20:00 hodin a to už nám zase začínala exkurze do Střední vinařské školy Valtice, kterou nám zařídila její absolventka Sany, alias Soňa Soldátová.

Veletok Morava. Vlevo Slovensko, vpravo Slovákko.

Valtice jsou pastvou pro oko, nádherné baroko.

Přednášky chtějí Ebicyklisté.

V přednášce jsme navštívili Vatikánskou observatoř v Itálii i v Arizoně na Mt. Grahamu, špičkové vědecké pracoviště. Máme to v našem pelotonu věru znamenité Ebicyklisty.

Na včerejším brífingu se vyhrožovalo, že kdo nedojede do vinařské školy včas, bude umývat skleničky. A že jich tam mají! Tato škola je unikátní a s bohatou tradicí, byla to jediná vinařsko – ovocnářská škola v CK Rakousku. Zaujalo mne, že po dovršení 18 let, mají studenti ve třetáku praktika ze someliérství. Představuji si studenta, jak se přivleče nad ránem domů a tvrdí, že se mu praktikum ve škole protáhlo 😊. Na závěr přišla ochutnávka ve školním sklípku a myslím, že předchází majitelé sklepa – Lichtenštejni by mohli být na tuto střední školu hrdí. Zejména Veltlýnek byl vynikající a krásně voňavý. Jediné, co Valticím chybí k dokonalosti je hvězdárna. A jediná hvězdárna s vinárnou je, pokud vím, jen ta moje ve Ždánicích.

Průvodcem po škole nám byl zástupce ředitele, pan Mgr. Polášek. Exkurzi nám sjednala místní absolventka Soňa Sany Soldátová.

Slušně vybavená školní laboratoř.

Na školní vinici.

Návštěva školního sklípku spojená s ochutnávkou.

Byl krásný a teplý letní večer, úplně jako na Hvaru.

Dobrou noc!

Pelíšek Ebiořů.

Třetí etapa; úterý 6. 8. 2019

(Valtice - Znojmo)

(délka 79,13 km; max. rychlost 65,4 km/h; průměr 13,3 km/h)

Ráno mne při probuzení docela vylekal zvuk rychlovarné konvice z Ebibufetu. Myslel jsem, že venku leje jako z konve, ale naštěstí vůkol vládl mír a perfektní cyklistické počasí. A do toho zanotoval Jura Cáb: „Zdaleka já poznám Jeníka Balíka, on si husle vezme, na ně vám zakníká, on si husle vezme, na ně vám zakníká...“ No není to úžasná planeta, ta naše Země, a hlavně tady na Jižní Moravě? Takže ještě zbývá vyhnat z cyklobrašny jednoho Ebicyklisty bezdrátovou myš, která mu tam v noci skočila a můžeme šlápnout do pedálů!

Dobré ráno, Jájuško!

Ranní idylka před noční tělocvičnou.

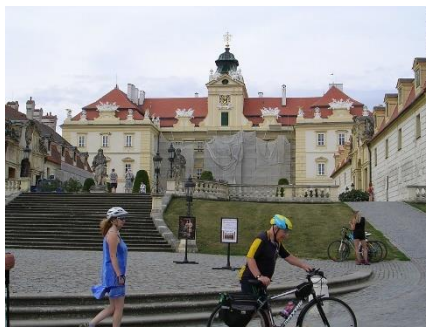

Zvučný hlas, husličky a moravské písničky.

První epicykloidy opsané ventilky našich kol nás zavedly na vyhlášený valtický zámek.

Vstup do zámku je monumentální. Lichtenštejni nekoukali na tolar.

Valtický zámek je zřejmě v trvalé rekonstrukci. Jakmile na jedné straně skončí, už aby začali na druhé.

Byl právě přesně nečas, takže dělníci měli volno.

Francouzská zahrada.

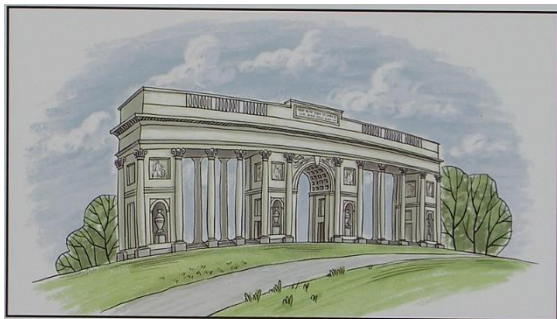
Anglický park. Janet jako doma.

Přes údolíčko vyhlídka na náš další postupový cíl – Kolonádu na Rejstně.

Docela dlouho jsme se zdrželi ve Valticích, prošli jsme si zdejší zámek včetně anglického parku a potom vyjeli na kopec

s vyhlídkou a vystoupili na kolonádu na Rejstně. Cestou nahoru, zrovna když náš nemilosrdný samaritán Petr Lemež tlačil kolo, podotkl, že si vzpomněl na prohlášení staršího práčete Jirky Komrsky - že v jejich případě není kolo dopravní prostředek, ale ortopedická pomůcka... Syn otci a bratr bratrovi – pak hlásal nápis v čele kolonády. A nakonec už zbývalo zdolat ještě 88 schodů a stanuli jsme společně na vrcholu.

Tuto velkolepou memoriální kolonádu na Rejstně nechal vybudovat Jan I z Lichtenštejnu v letech 1810-1817 na památku svého zemřelého otce a bratrů.

Je odtud překrásný výhled a stálo za to sem vystoupat.

Ze střechy kolonády je nádherný výhled až na Bílé a Malé Karpaty, panorama Pavlovských vrchů a Valtic.

Panorama vápencového bradla Pavlovské vrchy s mikulovským zámek kopcem Děvín.

A také bylo vidět odkud přicházíme (Valtice v pozadí s Bílými Karpatami) a kam směřujeme (Rakousko s vrchem Falkenstein).

No a potom hurá dolů, překročili jsme státní hranici do Rakouska a jeli směrem na Falkenstein. Hybaj sokolíku zase do kopečka!

Já, jako Jájuška, jako Jánošík. Chudým pocestným rozdává sladoučké broskve, uloupenuté v opuštěném a zarostlém sadu určitě nějakého boháče, který se o sad již dávno nestará.

Muzeum železné opony na hranici bývalého území nikoho.

Památeční fotografie Janet Goodové z doby, kdy Anglie ještě patřila do Evropské unie.

Tato dálnice od Vídně končí u naší státní hranice. Na naší straně je situace taková, že stavba nové dálnice mezi Pohořelicemi a Mikulovem je v nedohlednu a kromě toho se rozpadl most přes Nové Mlýny... Ale kam byste Rakušáci jezdili, zůstaňte raději doma. Protože i kdybyste se totiž nějak zázrakem prokousali až do Brna, kam si myslíte, že dojedete? Stejně skončíte na D1...

Posezení v Poysbrunnu, městečku trpaslíků.

Falkenstein na obzoru.

Falkenstein v plné parádě. Na jeho návštěvu bohužel nezbyl čas.

Znavená Uška na vrcholu stoupání.

Z Falkensteinu jsme odjízďeli až asi v 16:00 hodin. Projíždíme úrodnou krajinou našich jižních sousedů a všímáme si všudypřítomných úzkých hřebenových parcel. Takhle nějak by asi vypadala i krajina u nás, nebýt kolektivizace a zcelování lánů. U jednoho políčka přibrzdíme, zajíždíme za větrolam a hotovíme se, jako správní boží hodovníci vyplenit i zdejší, mlékem strdím a melouny oplývající kraj. Jenže k našemu překvapení se při bedlivějším prozkoumání nejedná o melouny, ale o dýně! Naštěstí může Jájuška na zadním sedle tandemu během jízdy bedlivě sledovat krajinu a tak zanedlouho hlásí: „Melouny po pravoboku!“ Na poli právě probíhá melounobraní a zůstala zde spousta nakrápělých, či lehce potlučených kousků. Ale alespoň je vidět dovnitř, že se jedná skutečně o sladkou červenou dužninu. A tak Jájuška jako správná hospodyňka pro meloun i přes plot skočí!

V Laa je jeden dům i se Sluncem na severní straně.

Honosná radnice v Laa an der Thaya.

Asfalt se změnil v šotolinu, hřebenové parcely v širé lány. Vítejte zpět na cyklostezce v ČR.

Projeli jsme pěkným lázeňským Laa an der Thaya a následuje letošní poslední překročení státní hranice, definitivně už na naši stranu. Projíždíme mezi širými lány a krátce se zastavujeme ve vesnici Dyjákovice na dva tvaroháčky. Celý den šlapeme proti větru a tak si je zasloužíme. Odpoledne hlásili v rozhlase, že se na nás ze západu ženou bouřky, které mají zaplavovat sklepy (a zde i sklápky) a tak zařazujeme těžší převod, a volíme nejrychlejší trasu, abychom jim stihli ujet pod střechu do Znojma.

Slunce se schovávalo za bouřkáč a v dálce lilo.

Bouřkou pronásledovaná, správná hospodyňka pro meloun i přes plot skočí.

Knedlíky a gulášek byly perfektní.

Malá a nenápadná, ale o to lepší bistro & bageterie. Vařili zde výborně a paní kuchařka, číšnice i majitelka v jedné osobě, byla moc fajn.

Cestou jsme se ještě rozhodli udělat si asi 2 km dlouhou zajíždku na historický vodní mlýn ve Slupu, ale osud tomu chtěl, že jsme se k němu nedostali. Do cesty se nám totiž postavila Dyje a u ní cedule „Vítejte u Valtrovického brodu“. Roku 1858 zde byl most, potom lávka, ale i ta nakonec spadla. Nyní je zde pouze brod, pro náš tandem bohužel nepřekročitelný. Garminmapa bohužel již zřejmě nebyla v tomto místě delší dobu aktualizovaná, máme prostě poněkud starší GépéeSku.

Tož vítejte. A kde je ten most?

S plně naloženým dvoukolem nepřicházela varianta „brod“ v úvahu.

Pohled na mapu do Garmina, který nás zmátl. I mistr Garmin se utne...

A tak aspoň cestou sledujeme sklípky, které z dálky vypadají jako řopíky, konec konců, ty se zde nacházejí rovněž. A taky nám přes cestu přeběhlo nejméně 10 zajochů a sem tam nějaká myška, nebo hraboš. Děr na mezích a v polích udělaly požehnaně.

Mračouni se honily, zum zum honily, nás však nedohonily, zum zum nedohonily...

Vítejte ve Znojmě!
Nekrachlo vám náhodou ubytování?

Historické Znojmo.

Údolí Dyje z vyhlídky nad řekou. Tam proti proudu začíná NP Podyjí.

Briefing na školní terase ve Znojmě probíhal stylově pod hvězdami a obsahoval následující informace: Honza Balík prý chytil již druhou myš a tak obdržel titul „Myšilov“. Zkušenosti z Rakouska: ohleduplní řidiči, dobré silnice a výborné víno, zejména Veltlínské zelené, dnes už bez glykolu. Na briefingu se s námi rozloučil náš Sir, vicehejtman pre všechno a dlouholetý statistik, alias Zdeněk Štorek. Ale jak se říká, nikdy neříkej nikdy, natož pak na věčné časy a tak se třeba spolu ještě někdy setkáme, kromě Reje i v sedlech našich Ebiořů. Bude nám na Ebicyklu chybět.

Nemilosrdný samaritán Petr Lemež dorazil s nerozlučnou Janet přesně na brífing.

I když to tak nevypadá, briefing proběhl na terase bez střechy. Krása.

Zítra nás čeká etapa do Třebíče, která by měla být o něco náročnější než ta dnešní a navíc prý odpoledne opět hrozí bouřky. Měli bychom tudíž vyrazit brzy.

Naše luxusní ubytko.

Tento slon bude nad námi po celou noc bdít. Pokud vím tak v hindské, nebo budhistické tradici je modrý slon bůh, takže pod jeho modrým chobotem se bude spát úplně bohovsky.

Stěna pro nespavce k počítání oveček.

Ve Znojmě jsme spali v interiéru pro autistické děti a dobře se zde usínalo, protože jsme se s Jájuškou mohli přitulit k plyšovému modrému slonu a na stěně byl namalovaný pastýř s ovečkami, které úplně vybízely k počítání...

Dobrou noc!

Čtvrtá etapa; středa 7. 8. 2019

(Znojmo - Třebíč)

(délka 53,66 km; max. rychlost 51,7 km/h; průměr 14,1 km/h)

Dneska jsem spal v měkkém pelíšku se slonem a spinkalo se mi náramně. Navíc následovalo pomalé vstávání, jehož jsem vyznavačem. Procitnutí v 7:00 hodin, způsobené šramocením ostatních, a pak samotné vstávání až asi v 8:00 hodin.

Modrý slon po celou noc nad námi bděl a ani oka nezamhouřil.

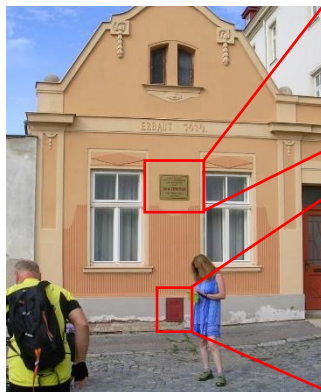

Ranní rozprch před noční školou.

První Ebimetry naší dnešní Ebitrasy vedou k jedinečnému místu, na kterém si děláme společnou fotografii. Zde totiž možná byl Jára Cimrman. Ale to možná se ví úplně jistě!

Pocta našemu velikému vzorovi, Járovi Cimrmanovi.

Zde se zastavte.

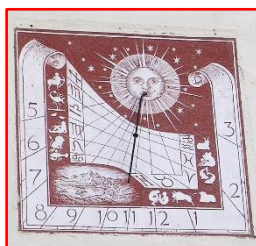
A zde dvakrát poskočte.

Prokop Diviš a Jiří Procházka studovali v dnešním exekutorském úřadě.

Sluníčko s fajfkou.

Busta Prokopa Divíše, průkopníka podivišehodného bleskosvodu.

Znojenské setkání se sladkou - astrologií.

Zahánění ranního hladáka ve stínu astrocukrárny.

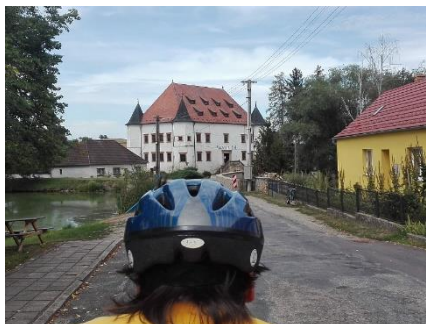

Pitný režim v horkých dnech neradno podceňovat.

Na dvacátém kilometru by bylo hříchem minout Boskovštejn. V místním zámku je totiž muzeum velocipédů a různých šlapohybů. Prolezli jsme jej křížem krážem a dovolili nám dokonce vyzkoušet si jízdu na nepřehlédnutelném furtšlapu z 20. let s obřími koly. Myslím, že kdyby se s touto strojovnou sjelo do rybníka, tak by díky svým kolům plavalo. Možná je to obojživelné kolo. Paní v bufetu, kde jsme popřesnídávali nám sdělila, že šéf je veliký fanda do kol. Myslím, že je to vidět na první pohled.

Cestou na Boskovštejn jsme projeli kolem opraveného záměcku Kocanda, za kterým, na kopci Spálená, probíhala kůrovcová kalamita v plném proudu.

Všem cyklistům zaslíbený zámek Boskovštejn.

No, nekoštujte před muzeem kolo s pořádnými balóny.

Toto není automobil, nýbrž šlapokyb s výkonem dvou člověčích sil. Vlastně tandem v paralelním zapojení.

Tandem z roku 1891 v sériovém zapojení. Dědeček našeho dvouře.

Tandem tricykl s odpruženými sedlovkami.

Při pohledu na rykšu mi ihned vytane na mysli – ten vzadu se fláká!

Anglické dvojkoło 1952 a tandem Terrot France 1952 – myslím, že rodičovstvo našeho duoře → (podle klínek k nerozeznání)

Kromě tandemů bylo muzeum plné i méně zajímavých exponátů, jako jsou drezíny, lehokola, tricykly, vysoká kola, kola z Tour de France, veslokola, kola s dřevěnými ráfky, dřevěnými i bambusovými rámy, aerodynamický Cyclone a další...

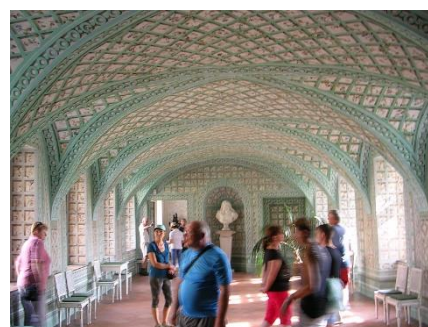
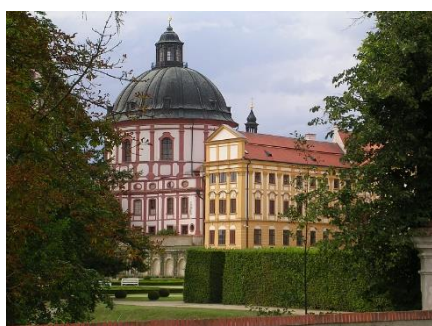

Klon Roba Rosy – Miroslav Myšák Navrátil se několikrát vracel, míjel nás v protisměru, až jsme mu to na jednom místě vrátili. Když se otočil do správného směru, potkal v protisměru nás. Tím jsme ovšem zcela zmatli Vladimíra Homolu, který v tu chvíli vůbec nevěděl, kterým směrem jet a málem se vydal zpět do Znojma 😊.

Potká-li Ebicyklista Ebicyklistu v protisměru...

Následoval oběd v Jaroměřicích nad Rokytnou v hotelu Opera. Myšák nám pak vysvětlil rozdíl mezi tesařem a tesaříkem. Díky tesaříkovi prý málem spadla kopule baziliky a tesaři ji budou muset opravit. Myšák se podílí na statických výpočtech.

Zámek v Jaroměřicích nad Rokytnou je skvostný. Questenberkové si potrpěli na luxus a dobrou muziku. První opera byla právě o tomto zámku.

Při příjezdu do Třebíče sprchlo až jsme museli nasadit pláštěnky, ale nakonec jsme dojeli téměř bez ztráty kytičky.

Prudký déšť po pravoboku!

Rozhrabošením vyrobili silničáři z této i přilehlých komunikací cyklostezku.

Těsně před Třebíčí jsme se se štěstím vyhnuli deštěku. Dojeli jsme za mokra.

Našeho polního hejtmána zasáhl již lijavec v plné síle.

Večer proběhla návštěva hvězdárny, hodně se vylepšila a prokoukla. Přivítala nás paní vedoucí hvězdárny, Mgr. Jana Švihálková. Od roku 2012 spadá tato hvězdárna pod DDM a od té doby se zde dějí věci. Před tím zažívala období stagnace, nyní je patrné, jak se každý rok vylepšuje a to mimo jiné i zásluhou kroužkařů, kteří sem chodí v celkovém počtu asi 60 kousků! Je zde opravený přednáškový sál, byly pořízeny nové dalekohledy, proběhla oprava pozorovatelný. V jejím okolí byly vykáceny vzrostlé dřeviny, které překážely v pozorování. Moc bych si přál, aby to takto žilo i na naší nové ždánické hvězdárně, která povstává jako pták Fénix z popela. Když to dobře půjde, chtějí si zde v Třebíči příští rok přistavět i planetárium o průměru 6 metrů!

Srdečné uvítání od paní vedoucí hvězdárny a jejího psíka. Každý hvězdář zajisté pozná „Malého psa“.

Občerstvení na třebíčské hvězdárně.

25 cm dalekohled Newton.

Návštěvníci se mohou pobavit, aniž překročí práh hvězdárny.

V pozdní večer jsme díky Cykloradce v Třebíči navštívili i pana Hausera, geologa z Moravského muzea v Brně a velikého znalce vltavínů a dalších všelikerých kamenů. Pan Hauser má krásnou sbírku vltavínů a dalších minerálů a vyslechli jsme si úžasné a zasvěcené povídání. Je vidět, že když je někdo nadšený a má hluboké znalosti v oboru, dokáže ostatní strhnout. Kdyby tomu osud chtěl a já se jako malý setkal s tímto člověkem namísto se Zdeňkem Pokorným a Jeníkem Hollanem, pravděpodobně bych měl nyní sbírku nerostů a žil bych geologií. Ta lávka je někdy strašně úzká.

Sbírka vltavínů a tektitů.

Každý kousek je pečlivě popsán. Některé jsou jako průsvitná sklíčka, jiné zcela neprůhledné.

Unikátní ohnutá kapka.

Prosvícený vltavín, to je ukrytá krása.

Meteorické železo.

Nejen tektity, ale i ostatní nerosty jsou ozdobou této planety.

Během briefingu jsme v noční tělocvičně sestavili živý obraz – „Ebicykl v proudu času“, který nasnímal robodron Matena Alexandra Pravdy, hlavního dokumentaristy naší spanilé jízdy.

Neobvykle zajímavý experiment - dořady vřad!

Paedr, hejtman a Eddy – tři veteráni.

Tak to byla ta inspirativní myšlénka na středu, kolem které se dnes točil svět. Teď již mohou klidně spát.

Též inspirativní pelíšek pro Ebioře.

V noci jsme flámovali a asi do půl třetí debatovali s naším nemilosrdným samaritánem Petrem Lemežem. Co člověk prospí, to jako by nežil.

Dobrou noc!

Pátá etapa; čtvrtek 8. 8. 2019

(Třebíč – Žďár nad Sázavou)

(délka 68,69 km; max. rychlost 62,7 km/h; průměr 14,1 km/h)

Čas letí jako splašený. Jen se člověk probudí a už je tu poslední den našeho zkráceného Ebiputování.

Tradiční výjev z našeho ranního probouzení a pakování se na cestu. Jedna z mála jistot našeho Ebibytí. Pořadí obrázků nebylo zpřeházeno 😊.

Protože večer pršelo, většina Ebounů se přesunula na třebíčskou hvězdárnu až dnes v 9:00 hodin.

Ranní Ebirojení před nocležní tělocvičnou.

Včera večer tři veteráni, dnes ráno tři Ebipulečci.

Teprve nyní, za světla, si bylo možné prohlédnout všechny dalekohledy i provozní prostory hvězdárny a co vše se zde podařilo je jednoduše pozoruhodné. Myslím, že Třebíč patří k hvězdárnám, kde se nejlépe povedlo zapojit spolupracovníky do činnosti hvězdárny a tato by se mohla stát vzorem pro ostatní.

Společná momentka s pracovníky hvězdárny.

Pozorovatelna s novým dalekohledem Skywatcher Quatro 250P a starším Cassegrainem 150 mm od Zeisse. A jak pravil kouzelník Žito, alias Josef Bartoška – ať se podíváte kamkoliv, všude je to krásné!

Dvě pozorovatelny, spodní s novým přístavkem.

Nový Lunt na Sluníčko.

Tato věž je nikdy nedostavěná hvězdárna z 80. let.
Třebíč je tedy jedinečné město se dvěma hvězdárnami.

Kostelní zvony.

Kostel sv. Martina - vyhlídková věž.

Funkční věžní hodiny.

Byt věžníka. Na vrcholu věže choval i kozu.

Sbírka historických věžních hodin.

Na malý zvonek se zvonilo v případě požáru. Vůkol Třebíče z ptačího pohledu.

Zde bych rád vzpomněl příhodu, která se mi po cestě stala. Na třebíčské hvězdárně nám paní vedoucí ukazovala mimo jiné i knížku dialogů Jiřího Grygara a Štefana Hříba s titulem „Takto se mě ještě nikdo neptal“, jejíž název jsem ovšem zapomněl. A protože mi tato publikace přišla nanejvýš zajímavá a inspirativní, rozhodl jsem se využít tuto informaci a knížku si v místním knihkupectví zakoupit. Protože často vyjíždíme s Jájuškou až mezi posledními, hordy vědomostíchtivých Ebicyklistů nás již předešly a kniha byla v Třebíči vyprodaná. Další pokus o zakoupení jsem uskutečnil ve Velkém Meziříčí,

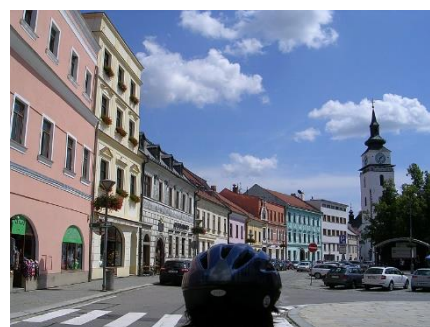

Kůrovec řadí, neřád jeden. Podle mne se jedná o jeden z projevů globálního rozvratu klimatu. Je až neuvěřitelné, že ještě dnes jsou někteří lidé, včetně našeho prezidenta Zemana, schopni toto zpochybňovat, říkat studentům, že mají v pátek sedět v lavici a z Greta Thunbergové dělat hysterku...

v knihkupectví, nad kterým byla restaurace, kde jsme si dali oběd. „Prosím knížku Jiřího Grygara, je to novinka, vyšlo to tak před dvěma týdny“, povídám paní za pultem. A paní za pultem mi povídá, že o ničem neví, začne hledat v počítači a hlásí: „Na kole ke hvězdám?“ „Ne, tu už mám.“ „Tak knihy a hvězdy?“ „Ne, ne, ta také není nová“ odpovídám. Načež jí rozumím, jak říká: „Na to se mě ještě nikdo neptal.“ „To nevadí“, povídám jí a odcházím. Jíme s Jájuškou a ostatními Ebipiky oběd a v tom přichází Honza Chládek, drží knížku v ruce, směje se a povídá: „Běž si pro knížku, mají ji tam dole. Paní říká, že tam byl takový jeden ve žlutém tričku a že mu ji schová.“ A tak jsem ji získal. Doopravdy se jmenovala „Takto se mě ještě nikdo neptal“ a když jsem to říkal našemu z božího dopuštění polnímu hejtmánovi Jurovi Grygarovi, smál se a povídá, že zavolá Štefanovi Hříbovi.

Cykloidyka kousek od Velmezu.

Náměstí ve Velkém Meziříčí.

Setkání se starším práčetem Jirkou Komrskou.

Obědový restaurant, Ilja si již listuje v nové knížce Jiřího Grygara a Štefana Hříba.

Po obědě, držíme směr a vyrážíme po cestě dál na sever.

Známý dálniční most ve Velkém Meziříčí. Když na něj vjedou dva kamiony pěkně se houpe.

Je právě v rekonstrukci a zdá se mi zespodu jakýsi orezlý. Doufejme, že jen povrchově.

Silnice bez krajnice, zahání nás do krajnosti.

Po obou stranách vyfrézovaná vozovka nesjízdná pro automobily a ponechaný jen úzký asfaltový pruh s dokonale hladkým povrchem. Takto, díky ŘSD (Ředitelství silnic a dálnic) vznikla parádní cyklostezka hodná mezinárodního významu.

Nouhaú jak vyrobít ze státní silnice super cyklostezku má ŘSD.

V 16:30 hodin, když jsme projížděli na obec Suky, nebyla na stavbě ani noha. Jen stavební stroje zaparkované u kraje vozovky. Co víc si může cyklista přát. Věřím, že s takovýmto pracovním nasazením zde cyklostezka vydrží ještě dlouho a dlouho a dlouho... Navrhujeme změnit název na ŘCSD (Ředitelství cyklostezek, silnic a dálnic).

Suky jsou docela malá vesnička na dohled od státní silnice u Ostrova nad Oslavou. Když jsem tudy jezdíval z Brna do Žďáru, všiml jsem si bělostné kopule zářící na kraji obce a jednou jsem se zde dokonce i zastavil, ale nikdo nebyl doma. Dnes jsme měli štěstí a tak jsme si mohli prohlédnout království Iva a Jany Dupalových. Jsou to veterináři a tak se v přírodě vyznají. Snoubí se u nich krásy pozemské živé i nadzemské neživé přírody a propojují tak všechno do jednoho celku o který se snažím i já.

Hezká chvíle v režii manželů Dupalových.

Místo pro potulky vesmírem.

Úplně slyším paní Dupalovou, jak říká svému manželovi: „Pane doktore, vy jste se zase kochal!“.

Voříšci jsou nejlepší a nejchytřejší hlídači.

Žákýnek umí dát majitelce pusinku. Mě klovnul do prstu.

Jednonožičková poštolka vypadala sytější. Hrabošů je letos dostatek, ale pusinku bych jí nedával.

Chovná stanice zajícovců a hlodavců.

Králíčky, čili spokojení zajícovci ušatí.

Pojedme dál! Stín už je úplně mimo ciferník.

No a pak už, šupky dupky, plnou parou na Plzeň Vávro na Plzeň? Ale kdepak. Na Žďááár! Jeli jsme jako draci a dupali do pedálů co to dalo až jsme společně dorazili na místní hvězdárnu. Jenže pozdě, protože máš kamarád a hostitel Martin Křížovic nestíhal a zařizoval přednášku našeho polního hejtmana. Takže jsme se na ni podívali jen platonicky přes plot a rozjeli se do místního Střediska volného času.

Sjezd naší skupinky do cílového města.

Na hvězdárně s křížkem po zavření střechy a branky.

Příprava před přednáškou.

Martin Křížovič uvádí Jiřího Grygara.

Po přednášce následoval brífing, tentokrát okořeněný pasováním nováčků.

Matyáš Dostál, budiž Ebicyklistou!

Vojtěch Poupo, budiž Ebicyklistou!

Letos jsme měli vypracovaný propracovaný logistický systém, který řešil naši přepravu na EBI a zpět, včetně našeho dvoukola. Jenže člověk míní a ďábel se skrývá v detailech.

Když totiž skončila přednáška Jury Grygara, zjistil jsem, že nemohu najít klíče od našeho auta – Celestýnka, které na nás trpělivě čekalo ve Žďáru na sídlišti Stalingrad. Bylo už kolem desáté, když jsme se dovolali domů našemu Honzíkovi, který nám sdělil, že klíče od tohoto auta visí na věšáčku v kuchyni! Co teď? Ráno v 7:00 hodin musím být na hvězdárně ve Žďánicích... Ale právě nyní začíná začíná Ebibríng, který skončí kolem jedenácté! Vlak do Brna a zpět samozřejmě nepřipadá v úvahu. Ale v nouzi poznáš přítele. Kája Srašil, který absolvoval letošní spanilou jízdu nejen se svou ženou Majkou a desetiletou dcerkou Terezkou, ale také s autem, které sloužilo jako pojistná základna, kdyby už Terezka nemohla, byl mojí spásou. Martin Křížovič nám v noci umožnil uklidit našeho dvouoře na žďárské hvězdárně, Kája nás tam vyzvednul autem a absolvoval se mnou a s Jájuškou noční jízdu do Brna a zpět pro klíče našeho auta. Sám už byl dost unavený a shodli jsme se, že kdybychom končili třeba v Prešově a ne ve Žďáru, asi by to nedal. Do Brna jsme se dostali někdy po třetí hodině ranní, utahaní jako koťata a dlužno dodat, že tuto dost náročnou cestu odřídila moje Jájuška. Mám já to ale hodné a dobré lidi kolem sebe! Hurá!!!

Poslední pohled na nocležní tělocvičnu
našich spolubojovníků v sedle.

Velký pendl ze Žďáru do Brna a zpět.

A dobrou noc.

Ebilog; sobota 10. 8. 2019

(Prostějov)

(délka 0 km)

Ve Ždánicích se konala akce Histokola, největší akce, kterou Ždánice během roku pořádají. Vzhledem ke stáří a v pravdě dnes už i historické hodnotě našeho dvouře se jí možná příští rok zúčastníme s mojí Jájuškou také 😊. Odpoledne jsem měl ve Ždánicích pořad v planetáriu pro ohlášenou skupinu VIP návštěvníků a když jsem se konečně dostal do cílového města naší letošní spanilé Ebijízdy – Prostějova, bylo už 19:00 hodin.

Reálné gymnázium v Prostějově,
dnešní Ebicyklí útočiště.

Armilární sféry, plastika, která byla letos
odhalena panem ředitelem Rostislavem Halašem.

Před nocležní tělocvičnou jsem se potkal s mojí Jájuškou a také s družinou Ebounů doprovázejících našeho polního hejtmana Juru Grygara. Právě se odebírali na věču a tak jsme se přidali. O pizzerii zájem nebyl, v penzionu nabízeli toliko pokoje nikoliv krmy a tak jsem nabídl, že všechny zavedu do restaurantu U Ječmínka. Jenže průchod, kterým se do restaurantu vždycky vcházelo, byl uzamčen a tak bylo potřeba obejít blok domů a najít z druhé strany druhý průchod. A tak jsem Jurovi Grygarovi popisoval svoji anabázi z doby asi před šesti lety, nedlouho po tom, co jsem začal pracovat na prostějovské hvězdárně. Tehdy měl v Prostějově přednášku Marcel Grun na téma „Cíl Mars“ a když přednáška skončila, zašli jsme spolu na večeři a potom jsem jej vezl na ubytování do „Špalíčku“. Jenže byl listopad, byla už tma a mokro, všechno se lesklo, já chtěl projet zkratkou, jenže jsem při tom úplně zabloudil. Projeli jsme tehdy snad půlku Prostějova a já se našel až když jsme míjeli benzinku na výpadovce na Brno. Když jsme konečně zaparkovali u Špalíčku, říkal jsem Marcelovi Grunovi, že mu musí proti Prostějovu připadat Praha jako malá vesnice...

Nakonec jsme se však po lehkém kufrování do Ječmínka přece jen dostali, dobře se navečeřeli a Jura Grygar svoji přednášku stihl.

Přednáška se konala na Reálném gymnáziu a tématem byla „Mnohopásmová astronomie“.

Přednášku uvedl ředitel gymnázia Rošťa Halaš a stejně jako on jsme i my obdivovali našeho polního hejtmana, jak po absolvování celého letošního ročníku spanilé jízdy vystříhl docela dlouhé a zajímavé povídání.

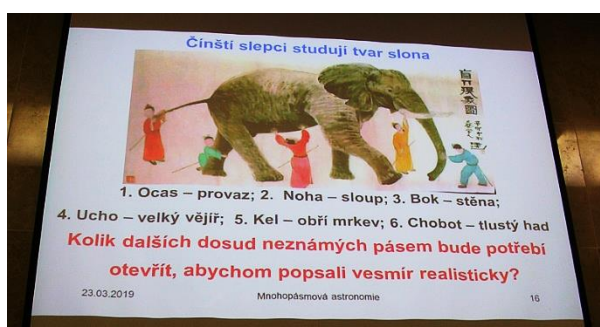
Přednáška našeho polního hejtmana přilákala spoustu návštěvníků.

Ředitel gymnázia Rošťa Halaš vítá našeho hejtmana před zaplněným respiem.

Letáček, který jsem vyrobil ještě v době, kdy jsem byl zaměstnán na prostějovské hvězdárně.

Náš Jura Grygar je jako chodící encyklopedie a dovede dát dohromady i celého slona.

Po přednášce následoval závěrečný Ebibrífung a slavnostní ukončení Ebicyklu. Zazněl pokřik a nám už nezbývá, než se těšit na Rej, Ski a potom další astrocykloputování, tentokrát na Slovensku. Určitě to uteče jako voda a věřím, že se zase všichni ve zdraví sejdem v sedlech.

Závěrečný Ebibrífung, oko mé skoro pláče. Ale alespoň se máme zase na co těšit.

Namísto Sira Zdeňka Štorka oddyrigoval závěrečný pokřik spolu s hejtmanem Ilja. Hůláááá!!!!

V této obří tělocvičně se pelíšky Ebicyklistů doslova ztrácí.

Někdo vozí v dodávce migranty. Vozová hradba Honzi Balíka ukrývá hromadu knih, na kterých si uštlal. Do rána je bude mít všechny přečtené.

Matematikové by použili závěrečné c.b.d., my, spanilí Ebicyklisté, máme své Z.D.E.